

Prof. dr hab. Jacek Jagielski
Uniwersytet Artystyczny im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu
Wydział Rzeźby

RECENZJA

Dotycząca oceny rozprawy doktorskiej oraz dorobku artystycznego
Pani mgr Katarzyny Fober w przewodzie doktorskim
w dziedzinie sztuki w dyscyplinie artystycznej – sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki,
procedowanym w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie

Poznań, styczeń 2023

Biuro Rady Dyscypliny i Szkoły Doktorskiej Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, pismem BRDSD/325/PP/2022/MT powierzyła mi funkcje recenzenta w celu opracowania recenzji w przewodzie doktorskim w dziedzinie sztuki w dyscyplinie artystycznej – sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki, Pani mgr Katarzyny Fober.

Sztuka Katarzynie Fober towarzyszyła od najmłodszych i być może ten fakt miał niemały wpływ na jej późniejsze wybory życiowe. Podejmuje naukę w Liceum Sztuk Plastycznych im. Antoniego Kenara w Zakopanem na specjalności Formy Użytkowe ze specjalizacją Snycerstwo. Kończy szkołę obroną dyplomu pt. „Przemijanie” z oceną celującą. Następnie rozpoczyna studia na Wydziale Artystycznym Instytutu Sztuki Uniwersytetu Śląskiego w Cieszynie, na kierunku Edukacja Artystyczna. W międzyczasie zostaje przyjęta na Wydział Rzeźby w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie i tam kontynuuje swoją dalszą edukację. Studiuje w pracowni rzeźby prof. Antoniego Janusza Pastwy i tam też w 2011 roku broni dyplom magisterski na który, składa się praca teoretyczna pt. „Modlitwa rzeźbiarza” oraz dyplom rzeźbiarski „Modlitwa”, za który otrzymuje wyróżnienie dziekańskie. W tym samym czasie uzyskuje kwalifikacje pedagogiczne, kończąc dwuletnie Studium Pedagogiczne na ASP w Warszawie. Po studiach wraca do rodzinnego Cieszyna i jako wykładowca podejmuje pracę w kolejnych uczelniach; Wyższej Szkole Inżynierii Dentystycznej i Nauk Humanistycznych im. prof. Meissnera w Ustroniu, Wyższej Szkole Technologii Informatycznych w Katowicach oraz w Gliwickiej Wyższej Szkole Przedsiębiorczości. Ponadto Katarzyna Fober przez kilka lat pracuje w Liceum Plastycznym w Raciborzu na stanowisku nauczyciela przedmiotów Rzeźba i Projektowanie, uzyskując tam stopień nauczyciela kontraktowego. Od 2011 roku do dzisiaj jest zatrudniona w Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach.

Katarzyna Fober legitymuje się znaczną aktywnością twórczą, świadczą o tym jej wystawy indywidualne oraz udział w licznych wystąpieniach i wystawach zbiorowych. Jej prezentacje indywidualne, to:

- 2019 – „Katarzyna Fober Rzeźba” Nowosądecka Mała Galeria, Nowy Sącz
- 2019 – „Katarzyna Fober Wrażliwość subiektywna”, Muzeum Dwory Karwacjanów i Gładyszów, Ośrodek Konferencyjno – Wystawienniczy Kasztel w Szymbarku.
- 2017 – „Katarzyna Fober Rzeźba”, Rotunda św. Mikołaja, Cieszyn
- 2015 – „Katarzyna Fober Rzeźba”, Galeria MGOK, Strumień

Przytoczę również jej wybrane wystawy zbiorowe w kraju:

- 2022 – „5 Bielski Festiwal Sztuk Wizualnych 2022”, Galeria Bielska BWA, Bielsko-Biała
- 2022 – „Rzeczy ukryte” Katarzyna Fober, Grzegorz Majchrowski, Muzeum im. Gustawa Morcinka, Skoczów
- 2022 – „Niezidentyfikowany teren”, Galeria Sztuki Współczesnej BWA, Katowice
- 2021 – VII Kongres Kobiet Województwa Śląskiego „Siostrzeństwo bez granic”, Fabryka Porcelany, Katowice
- 2021 – XXII Festiwal Sztuki Wysokiej „Wolno mi”, Galeria Stalowe Anioły, Bytom
- 2021 – „20 lat czyli 5 m.b.”, Galeria Sztuki Współczesnej BWA, Katowice

- 2019 – „Mini:Mal” , Galeria Sztuki Współczesnej Naga, Sosnowiec
- 2018 – 4 Bielski Festiwal Sztuk Wizualnych 2018”, Muzeum Historyczne Stara Fabryka, Bielsko-Biała
- 2017 – „Światłoczułe” Małgorzata Fober, Katarzyna Fober, Galeria na Zamku, Zamek Piastowski w Raciborzu
- 2017 – „Czarny Potok”, Pałac Schoena Muzeum w Sosnowcu
- 2016 – „Jubileusz 140 - lecia Szkoły Kenara, Wystawa Absolwentów ”, Galeria Sztuki W.i J. Kulczyckich, Filia Muzeum Tatrzańskiego Zakopane
- 2013 – „Wizyta”, Galeria za Szkołą, Aula, Akademia Sztuk Pięknych we Wrocławiu
- 2012 – „Wydział Rzeźby warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych – Profesorowie, pracownicy, absolwenci”, Galeria Klubu Kultury Saska Kępa, Warszawa
- 2012 – „Biennale w Wenecji Cieszyńskiej”, Stara Drukarnia, Cieszyn
- 2011 – „3 Bielski Festiwal Sztuk Wizualnych ”, Galeria Bielska BWA, Bielsko-Biała

Warto przytoczyć również jej działalność poza granicami naszego kraju, gdzie uczestniczyła w sympozjach i wystawach:

- 2020 – „Dialog barwy a Hvaru/ Dialog barwy i kształtu”, Muzeum Miejskie, Krnov, Czechy
- 2017 – „8 Międzynarodowe Sympozjum Rzeźbiarskie” – wystawa i stała ekspozycja rzeźby w przestrzeni miasta Moritzburg, Niemcy
- 2015 – „Jablunkowskie dni rzeźbiarskie 2015”, wystawa i stała ekspozycja rzeźby w przestrzeni miasta Jablunkov, Czechy
- 2014 – „Who is afraid of figurative sculpture?”, Schloss Trebnitz, Niemcy
- 2012 – „Międzynarodowe Sympozjum Rzeźbiarskie Oscadnica”, Kysucka Galerie, Oscadnica, Słowacja

Prace rzeźbiarskie Katarzyny Fober znajdują się w przestrzeni miejskiej, plenerze oraz w zbiorach kolekcji:

- 2022 – „Krystyna Bochenek”, realizacja pomnikowa w przestrzeni miejskiej Galeria Artystyczna, Pl. Grunwaldzki, Katowice
- 2017 – „Sacrum”, realizacja plenerowa, stała ekspozycja na terenie miasta Moritzburg, Niemcy
- 2015 – „Kamień milowy”, realizacja plenerowa, stała ekspozycja na terenie miasta Jablunkov, Czechy
- 2014 – „Pokutująca”, realizacja plenerowa, kolekcja Fundacji Gustawa Seitza, Schloss Trebnitz, Niemcy
- 2012 – „Pomnik Przyrody”, realizacja plenerowa, kolekcja Kysuckiej Galerie, Oscadnica, Słowacja

Calej wyżej wymienionej aktywności, towarzyszy szereg publikacji poświęconych rzeźbiarce i jej dokonaniom artystycznym. Była uczestniczką w konferencji prasowej, podsumowującej konkurs Siemens w Warszawie, wygłosiła wykład pt. „Mistrzynie rzeźby” w ramach festiwalu Kobieta Art Arena, który odbywał się w Galerii Przytyk w Tarnowskim Centrum Kultury w Tarnowskich Górach. Ponadto, należy zwrócić uwagę na działalność Katarzyny

Fober w obszarze artystyczno projektowym w ramach powołanego KUFA design. Pod tą egidą, odbyło się szereg wystaw oraz pokazów, mających swe odsłony w Zamku Cieszynie, Galerii w Sosnowcu, na Łódź Design Festival oraz w BWA w Katowicach i w czeskiej Ostrawie.

Katarzyna Fober nieustannie rozwija i wzbogaca swoją działalność dydaktyczną. Już w trakcie studiów na warszawskiej ASP, podejmuje decyzje o uzyskaniu uprawnień pedagogicznych i w tym celu kończy kurs realizowany w Studium Pedagogicznym. Po ukończeniu akademii, podejmując się wykładów oraz prowadzenia zajęć na uczelniach wyższych w Wyższej Szkole Inżynierii Dentystycznej i Nauk Humanistycznych im. prof. Meissnera w Ustroniu, Wyższej Szkole Technologii Informatycznych w Katowicach oraz w Wyższej Szkole Przedsiębiorczości w Gliwicach. Kolejno, poszerza swoje doświadczenia pracując z młodzieżą w Liceum Plastycznym w Raciborzu, uzyskując tam stopień awansu zawodowego na nauczyciela kontraktowego.

Przez kolejne lata, Katarzyna Fober zaangażowana jest jako pomoc w prowadzeniu pracowni rzeźby na Wydziale Artystycznym w ASP w Katowicach. Współpracuje jako asystentka z dr Grzegorzem Majchrowskim a następnie z prof. Sławomirem Brzoską. Równolegle prowadzi zajęcia z podstaw rzeźby na kierunku Arteterapia na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach. Od 2017 roku do chwili obecnej, wspólnie z dr Michałem Smandkiem, prowadzi Pracownię Rzeźby w Katedrze Malarstwa na Wydziale Artystycznym ASP w Katowicach. Ponadto sprawuje opiekę nad studentami realizujących dodatkowe dyplomy z rzeźby a pod jej kierunkiem ukończyło studia pięcioro dyplomantów. Działalność Katarzyny Fober na rzecz Uczelni, to pełnienie funkcji Opiekuna I roku na kierunku Malarstwo oraz sekretarza egzaminów wstępnych czy prowadzenie konsultacji dla kandydatów na studia. Angażuje się ponadto w obrębie innych obszarów aktywności, czego przykładem niech będzie pełnienie funkcji przewodniczenia jury w dwuetapowym, zamkniętym konkursie na opracowanie statuetki Marii Skłodowskiej – Curie, organizowanym przez Instytut Polski w Tokio we współpracy z Ambasadą RP w Tokio lub prowadzenie warsztatów rzeźbiarskich „Zbliżenie na detal” w ramach Dni Otwartych „Art & Design”.

Za swoją działalność, Katarzyna Fober została uhonorowana następującymi nagrodami:

- 2020 – Nagroda indywidualna Rektora III stopnia za rok 2020.
- 2016 – III Nagroda w Konkursie Siemens „Kocham To”, Warszawa

Rzeźbiarskie oraz artystyczne zainteresowania Katarzyny Fober, oscylują głównie wokół figuracji, realizuje również formy przestrzenne w innej konwencji twórczej. Wypowiada się w różnych materiałach a w swych pracach, stara się odesłać naszą refleksję do głębszych warstw i problemów ludzkich z ich bogatą różnorodnością. Odnajdujemy tu odniesienia do wartości uniwersalnych a także do zmieniającej się, tak często zaskakującej nas, współczesnej rzeczywistości. W swojej twórczości, rzeźbiarka ukierunkowuje naszą uwagę na wartości duchowe, trwale obecne wokół nas, które w większości stanowią podstawę oraz płaszczyznę naszej wewnętrznej wrażliwości. Wyczuwamy ponadto zawarte tam przeżycia, emocje i napięcia. Katarzyna Fober podkreśla fakt istnienia i stałą obecność wartości, które z upływem czasu nie dewaluują się zachowując niezmiennie swoją aktualność. W jej twórczości, daje się odczuć niepewność o przyszłość, troska o los najbliższych lub lęk przed nieznanym w wymiarze zewnętrznym jak i być może tym wewnętrznym o wiele bardziej groźnym. Przewija się tu również niepokój o to, co przyniesie nam kolejny, zbliżający się dzień oraz na fakty na które nie mamy już wpływu, na wydarzenia już dokonane w których odeszło coś dla nas ważnego, pozostawiając pustkę i żal. Pojawia się

zaduma nad stratą, jaką możemy doznać oraz na którą stale jesteśmy narażeni. Katarzyna Fober stawia pytania o wybór własnej drogi życiowej w aspekcie ponadczasowych wartości. Zwraca uwagę na wolność oraz swobodę w podejmowaniu własnych decyzji i sądów, co nie zawsze spotyka się z powszechnym zrozumieniem i aprobatą. W jej twórczości spotykamy obszary z którymi możemy się identyfikować, których być może jesteśmy częścią lub które zaakceptują nas wraz z naszą odmiennością i personalnym doświadczeniem.

W 2014 roku powstaje rzeźba ceramiczna Katarzyny Fober pod tytułem „Pokutująca”. To siedząca na ziemi postać nagiej kobiety, pochylonej tak nisko że całość sylwetki zlewa się w jedną zwartą bryłę. Praca zawiera w sobie pewien dramatyzm a głęboki skłon, może być wynikiem jej wewnętrznych przeżyć. Wypalona glina ceramiczna z jej przebarwieniami, podkreśla ludzki charakter całości, odnosząc się jednocześnie do kruchości i nietrwałości naszej egzystencji. Rzeźba sprawia wrażenie, jakby była zewnętrzną skorupą, jedynie powłoką okrywającą pustkę. W całej dramaturgii przedstawienia, wyczuwamy że z jej wnętrza coś uleciało, że pod powierzchnią kryje się obszar, którego nie jesteśmy w stanie dojrzeć gołym okiem. Budzi to niepokój, zastanawia nad naszym własnym postrzeganiem, może zbyt często powierzchownym w niedostrzeganiu tego, co będąc skryte jest tak naprawdę ważne, prawdziwe i cenne.

W ramach uczestnictwa Katarzyny Fober w sympozjum rzeźbiarskim w 2015 roku, powstaje praca „Kamień milowy”. Jest to duży, monolityczny, granitowy głaz, o szarobłękitnej barwie z wyraźnym jasnym i ciepłym użyciem. Artystka dokonała tu delikatnej ingerencji, podkreślając masywność bryły oraz wykuwając w nim symbole alfy i omegi. Nadała tym samym całości czytelny sens i znaczenie. Praca odwołuje się do czasu i jego upływu oraz naszej partycypacji w tym nieustannie trwającym procesie. Przywołuje refleksję o kolejach naszego losu w poszczególnych jego etapach i drodze jaką w nim przemierzamy. Artystka, sugeruje by spróbować spojrzeć w zbliżającą się przyszłość, określić miejsce w którym się obecnie znajdujemy oraz słuszność obranego kierunku i celu do którego dążymy.

W tym samym roku, Katarzyna Fober wykonuje wykuty w białym marmurze autoportret, tytułując go „Sama sobie”. Zwarta forma kamiennej rzeźby, zwraca naszą uwagę na precyzyjnie opracowaną część twarzową. Reszta, pozostaje utrzymana w formie delikatnego uproszczenia, co podkreśla realizm wyrazu i nostalgii przedstawionego wizerunku. Z jednej strony zastanawia decyzja uwiecznienia w takiej formie własnego wizerunku z drugiej zaś to, co autorka usiłuje nam w nim przekazać i co tak naprawdę skrywa marmurowe oblicze. Może odzwierciedla się tu stan ducha artystki, pojawiająca się rozterka lub jakiś życiowy moment kluczowy. Możliwe że mamy tu do czynienia z etapem w którym zastał osiągnięty kolejny kamień milowy z towarzyszącymi temu wątpliwościami, dotyczącymi nadchodzącej nieodgadnionej przyszłości.

W następnej rzeźbie Katarzyny Fober pod tytułem „Zerotrosk”, spotykamy się również z formą autoportretu artystki. Na polichromowanej, ażurowej, drewnianej ramie, będącej jednocześnie postumentem, leży jasna, ceramiczna głowa. Praca jest pełna spokoju oraz wewnętrznego wyciszenia. Spoczywa lekko odchylona z zamkniętymi oczami, jakby pogrążona w letargu. Z tym wyciszeniem kontrastują spękania, pojawiające się u dołu części twarzowej, wyglądające tak, jak by były dołożonymi fragmentami uprzednio rozbitej całości. Zabieg ten buduje napięcie i podskórny dramatyzm. Rzeźba ta przywołuje rzeźbę Wojciecha Kujawskiego na jednej z jego ostatnich wystaw, gdzie również ceramiczna terakotowa głowa wyglądała tak jakby była uprzednio strzaskana a następnie, potłuczone elementy ponownie zostały złączone w całość. Spajanie tych fragmentów zostało wykonane gipsem, czytelnie kontrastującym swą bielą z kolorem terakoty. Pojawiła się nieregularna siatka, oplatająca

głowę jak specyficzne zmarszczki, powstałe pod wpływem czasu oraz dokonanych już wcześniej wydarzeń. Natomiast u Katarzyny Fober, proces destrukcji i rozpadu dopiero się zaczął. Dokonuje się on i jest w trakcie a nieobecna, jakby śniąca głowa, sprawia wrażenie nieświadomej tego faktu. Autorka ukierunkowuje naszą uwagę na obszar w którym, nie do końca mamy wpływ na nieustannie dokonujący się proces zmian i transformacji. Zostawia on w nas trwałe ślady i odciska się swoją obecnością tam, gdzie główną rolę odgrywają nasze odczucia oraz emocje.

„Sacrum”, to tytuł rzeźby, będąca kolejnym ważnym przesłaniem artystki. Jest to duża realizacja plenerowa, składająca się z masywnego pnia dębu, przeciętego wzdłuż, odwróconego i złożonego ponownie w całość. Górna jego część, pozostawiona została w stanie naturalnym i surowym, natomiast dolna została okorowana. Forma działa masą, ciężarem, jednocześnie zawiera w sobie jakiś ruch, stanowiący o antagonizmie tych dwóch złożonych elementów. Na spodniej warstwie rzeźby, pojawiają się wycięte w drewnie litery antyki rzymskiej, układającej się w tytułowe sacrum. Praca w swoim charakterze jest podobna ideowo do pracy „Kamień milowy” w obydwu przeplatają się wspólne wątki. „Sacrum” ma jednak inne zabarwienie, odnosi się do odmiennych obszarów w których tradycja, kultura, historia oraz duchowość, mieszają się razem z terażniejszością.

W przestrzennych pracach Katarzyny Fober, pojawiają się pierwiastki duchowe, będące często kluczowymi w jej twórczych realizacjach. Tak, jak w przypadku podjęcia przez nią trudnego, mocno ugruntowanego w kulturze i sztuce tematu jakim jest Pieta. Stawia on przed twórcą trudności rozlicznej natury a wyzwanie to jest obarczone piętnem wcześniejszych dokonań i osiągnięć artystycznych. Podejmując ten temat, musimy zmierzyć się z piętrzącymi się problemami oraz zagadnieniami na wielu płaszczyznach. Ustosunkować się do istniejących już rozwiązań i przykładów przedstawienia oraz znaleźć indywidualną formę wypowiedzi. Wymaga to wypracowania własnego rozwiązania nie tylko w wymiarze formalnym lub czysto plastycznym lecz również znalezienie przekazu ideowego, duchowego z odniesieniami do aktualnych sytuacji i współczesnych realiów. Katarzyna Fober podejmuje się takiego wyzwania i realizuje rzeźbę „Ciężar wielkiej wagi / Pieta Naszych Czasów”, będącą jednocześnie jej pracą doktorską. To dosyć karkołomne przedsięwzięcie w czasach, gdy następuje weryfikacja wartości na wielu płaszczyznach w wymiarze duchowym, społecznym, instytucjonalnym czy geopolitycznym. To również trudność w znalezieniu takiego języka i formy wypowiedzi, który by trafił do dzisiejszego odbiorcy z jego optyką, często nakierowaną na całkiem zupełnie odmienne rejony zainteresowań. Pomimo odrębności współczesnych ludzkich zapatrywań oraz możliwościami jakimi on obecnie dysponuje, okazuje się że jest wiele wspólnego, między wcześniejszą a dzisiejszą, ludzką wrażliwością. Zapewne ten fakt, czyni z tematu Pieta tak aktualnym i na czasie.

Inspiracją dla rzeźby Katarzyny Fober jest współczesne zdjęcie reporterskie, hiszpańskiego fotografa Samuela Aranda, zrobione podczas zamieszek w Jemenie. Społeczność internautów nazwało to zdjęcie „Współczesną Pietą”. Mieszają się tu bowiem, odniesienia kulturowe, różnice religijne, sytuacje społeczne a elementem spajającym całość jest ludzki dramat i ból po stracie osoby bliskiej. Temat ten artystka analizowała w odniesieniu do wybranych przedstawień, istniejących już przykładów w historii sztuki, jak chociażby „Piety z Lubiąża”, „Piety Vesperbild”, „Piety z Avinionu”, „Piety Rondanini” Michała Anioła a także drewnianych rzeźb i wizerunków Piet autorstwa Antoniego Rząsy. Dla artystki najważniejszy w tych przedstawieniach był ogólny wyraz emocjonalny, ich wewnętrzna ekspresja oraz przekaz, bardziej o charakterze intuicyjnym.

Katarzyna Fober w swojej *Piecie* ukazuje samotną Marię, bez ciała martwego Chrystusa, ta pustka i gest rąk jest wymownym przesłaniem artystki. Z podobnym rozwiązaniem spotykamy się w przypadku „*Mater Dolorosa*” Germaina Piona czy *Piety* Anny Chromy z katedry w Salzburgu. W rzeźbie Anny Chromy dominuje pusta przestrzeń i jawiąca się tajemnica a u Germaina Piona w jego *Matce Bolesnej* o kompozycji statycznej, budowanej na zasadzie trójkąta, gdzie głównym wyrazem głębokich, wewnętrznych przeżyć, jest skłębiona, obfita draperia połączona ze spokojem układu rąk. W *Piecie* Katarzyny Fober, również występuje obfita draperia a obszerny płaszcz, szczelnie okrywa całą postać, pozostawiając niezakryte jedynie ręce. Jednakże, odmienny jest wyraz, ekspresja oraz siła oddziaływania całości. Brak jest tu, tak często spotykanego w tego typu przedstawieniach rozwibrowania formy i dynamiki układu szat. Niewidoczna, przykryta twarz Marii, odcięcie się od rzeczywistości i otoczenia, zamknięcie się w obszarach własnego bólu, maluje obraz wewnętrznych dramatów oraz tragicznych przeżyć. Odgrodzenie i odizolowanie się od rzeczywistości, nadaje jej dodatkowo sugestywny oraz emocjonalny przekaz. *Piętę* Katarzyny Fober możemy analizować w wielu płaszczyznach. Jedną z nich, to właśnie forma oraz siła przedstawienia w kontekście istniejących już na tym polu dokonań w aspekcie współczesnym i w odniesieniu do aktualnych niepokojów dnia dzisiejszego.

Kolejnym obszarem, który porusza swoją rzeźbą artystka, jest użycie przez nią różnych materiałów. Z takimi przykładami w realizacjach rzeźbiarskich mieliśmy już do czynienia a łączenie różnych materiałów w sztuce, architekturze czy rzemiośle artystycznym, spotykamy od wieków. Wystarczy przytoczyć przykłady chryzelefantyny, inkrustacji lub rzeźb Charlesa Henri Josepha Cordier czy twórczość współczesnych artystów. Osobnym zagadnieniem jest tu rola draperii. Stanowi ono również istotny problem w sztukach plastycznych. Bywa często, jednym z głównych elementów w budowaniu dynamiki i ekspresji wyrazu artystycznego. Możemy zaobserwować to na przykładzie *Piety* Katarzyny Fober. Draperia jest tu spokojna, ogranicza się tylko do okrycia postaci. Brak dynamiki i rozwibrowania tkaniny, materiał łagodnie i naturalnie spływa, podkreślając statykę siedzącej, monumentalnej sylwetki.

Autorka wykorzystuje w swojej pracy beton, marmur karraryjski i drewno dębowe. Jakże odmienny jest to zestaw użytych materiałów od tych z którymi spotykaliśmy się w tego typu przedstawieniach. Szlachetność materiałów jest tematem jeszcze do niedawna tak ważnym i budzącym liczne kontrowersje, szczególnie na przełomie XIX i XX wieku. Gdzie marmur oraz brąz były materiałami najwyższej cenionymi, natomiast gips, sztuczny kamień i masy na bazie cementu były traktowane jako poślednie. Obecnie sytuacja w sztuce jest zdecydowanie odmienna, dokonało się wiele zmian i przewartościowań a ciężar jej odbioru znacznie się przesunął. Materiał jest obecnie wykorzystywany indywidualnie i zależny od koncepcji i wizji artysty. Wpłynęły na to ogromne zmiany w samej rzeźbie oraz sztuce światowej, wystarczy przytoczyć tu chociażby takie nazwiska jak Aliny Szapocznikow, Magdaleny Abakanowicz, Izabeli Gustowskiej czy wielu współczesnych twórców.

W swojej *Piecie* Katarzyna Fober zestawia barwiony beton z białą wyrzeźbionych w marmurze rąk. Spotykamy się tu z kontrastem znaczeniowym i materiałowym, zaś sama barwa jest tu istotnym elementem wyrazu artystycznego. Autorka w swej pracy odwołuje się również do faktu, iż kolor związany był z rzeźbą prawie od zawsze. Dotyczy to powszechnie stosowanych barwnych polichromii oraz złoceń z często dochodzącą tu rolę, symbolicznego znaczenia barw. W rzeźbie Fober stosuje stonowaną kolorystykę, stosunkowo ciemną, eksponującą ręce oraz biel użytego kamienia. Panuje tu pozorne wyciszenie, jednakże daje się wyczuć podskórny niepokój czego namacalnym wyrazem jest gest rąk, proszących o miłosierdzie bądź ukojenie. Bryła rzeźby, posadowiona jest na masywnej dębowej konstrukcji, rama ta przypomina podstawę dużej stacjonarnej sztalugi malarskiej, pełniąc tu jednocześnie ważną rolę przekazu. W końcowym efekcie pojawia się wyrazisty obraz,

o mocnym przesłaniu, odnoszący się do fundamentalnych wartości, naszych indywidualnych oczekiwań, doświadczeń i otaczającej nas rzeczywistości.

Katarzyna Fober jest artystką konsekwentnie realizującą swoje zamierzenia artystyczne. Jej twórcze zainteresowania, oscylują głównie wokół figuracji, posiadając jednocześnie w swoim dorobku również realizacje o innym charakterze. W swoich pracach, próbuje dotrzeć do natury człowieka do ukazania jego wewnętrznych przeżyć i współczesnych oczekiwań. Wątki te namacalnie przewijają się w jej sztuce, zarówno w przypadku rzeźb realistycznych jak i tych abstrakcyjnych. Splatają się one z jej własnymi doświadczeniami i przemyśleniami, będąc niejednokrotnie inspiracją i przyczyną do powstania konkretnych, kolejnych wypowiedzi twórczych. Możemy jednocześnie doszukać się tu odniesień do wartości uniwersalnych, bliskich nam i współcześnie obecnych, skonfrontować to wszystko z własnymi sądami, przeżyciami i odczuciami, co czyni przekaz komunikatywnym oraz pojemnym treściowo a całość tematem żywym i obecnie aktualnym.

Zaprezentowany dorobek artystyczny oraz praca doktorska Pani mgr Katarzyny Fober „Ciężar wielkiej wagi / Pieta naszych czasów”, spełnia warunki określone w art. 13 Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z dnia 14 marca 2003 r. (dz. U., nr 65, poz 595 z późn. zm.) Całość stanowi oryginalne dokonanie artystyczne i wykazuje ogólną wiedzę teoretyczną kandydatki w dziedzinie sztuki. Ukazuje umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy artystycznej, jednocześnie praca doktorska kandydatki uzasadnia nadanie jej stopnia doktora sztuki. Pozwala mi to wyrazić przekonanie o posiadaniu przez wyżej wymienioną, odpowiednich kwalifikacji by przedkładając moją recenzję Radzie Dyscypliny i Szkoły Doktorskiej Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, wnioskować o nadanie Pani mgr Katarzynie Fober, stopnia doktora sztuki w dziedzinie sztuki w dyscyplinie artystycznej – sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

